

Sygn. akt VII AGa 2312/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VII Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: SSA Magdalena Sajur - Kordula

Sędziowie: SA Marek Kolasiński

SO del. Agnieszka Grzybczak-Stachyra (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Katarzyna Mikiciuk

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...) w W.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Okręgowego w Warszawie

z dnia 28 września 2018 r., sygn. akt XVI GC 1051/16

- I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie pierwszym w ten tylko sposób, że oddala powództwo w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty 150 000 zł (sto pięćdziesiąt tysięcy złotych) od dnia 23 lutego 2016 r. do dnia zapłaty;*
- II. oddala apelację w pozostałej części;*
- III. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz (...) (...) w W. kwotę 4 050 zł (cztery tysiące pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.*

Sygn. akt VII AGa 2312/18

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 23 lutego 2016 r. B. (...) w W. (dalej jako (...)) reprezentowany przez (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych w W. domagał się zasądzenia od (...) sp. z o.o. w W. kwoty 150.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, wskazując, że wnosi o zasądzenie tej kwoty z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanego do nieruchomości położonej w miejscowości P., gmina G., dla której Sąd Rejonowy w G. V wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą numer (...). Powód domagał się także zasądzenia kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wyjaśnił, że nabył wierzytelność w stosunku do (...) sp. z o.o. z tytułu umowy kredytu obrotowego w rachunku kredytowym nr (...) -2067 na podstawie przelewu wierzytelności od Banku (...) S.A. w W.

(dalej jako (...) S.A.), a wierzytelność ta była zabezpieczona hipoteką przymusową kaucyjną w kwocie 150.000 zł na nieruchomości stanowiącej aktualnie własność pozwanej spółki. Powód podał, że dochodzi wierzytelności od dłużnika rzeczowego z ograniczeniem odpowiedzialności do nieruchomości obciążonej hipoteką.

W dniu 10 czerwca 2016 r. Sąd Okręgowy w Radomiu, w sprawie o sygn. akt I Nc 55/16 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

1 sierpnia 2016 r. pozwana (...) sp. z o.o. wniosła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwana podniosła, że w jej ocenie powód nie udowodnił istnienia wierzytelności zabezpieczonej hipoteką, załączona umowa nie dowodzi przelewu wierzytelności hipotecznej, brak jest także oświadczenia właściciela nieruchomości, które przewidziane jest w art. 95 ust. 4 i 5 ustawy Prawo Bankowe.

Wyrokiem z dnia 28 września 2018 r. Sąd Okręgowy w Warszawie XVI Wydział Gospodarczy zasądził od (...) sp. z o.o. w W. na rzecz (...) (...) w W. kwotę 150.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 23 lutego 2016r. do dnia zapłaty z zastrzeżeniem pozwanemu prawa powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego na jego ograniczenie odpowiedzialności do nieruchomości położonej w P. gmina G., dla której Sąd Rejonowy w G. prowadzi księgę wieczystą numer (...), do kwoty hipoteki przymusowej kaucyjnej wynoszącej 150 000 zł (pkt. 1). Sąd Okręgowy zasądził także od (...) sp. z o.o. w W. na rzecz (...) (...) w W. kwotę 8.217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższy wyrok został wydany w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

W dniu 31 maja 1999 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarła z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. umowę kredytu obrotowego na rachunku kredytowym nr (...) -2067. Kwota udzielonego kredytu została ustalona na 4.500.000 zł na okres od 31 maja 1999 r. do 26 maja 2000 r. z przeznaczeniem na bieżącą działalność. Zgodnie z ust 17b umowy, prawne zabezpieczenie spłaty udzielonego kredytu wraz należnymi odsetkami stanowił weksel in blanco. Umowę ze strony spółki (...) sp. z o.o. podpisał prezes zarządu - J. K.. Żona J. B. B. - K. podpisała oświadczenie o wyrażeniu zgody na zawarcie umowy kredytu.

W dniu 14 stycznia 2002 r. został wypełniony weksel in blanco wystawiony tytułem zabezpieczenia umowy kredytu obrotowego na rachunku kredytowym nr (...) -2067 przez (...) sp. z o.o. na kwotę 1.000.000 zł, z terminem płatności do 7 lutego 2002 r. Weksel został poręczony przez B. K. do kwoty 1.000.000 zł.

W dniu 18 lutego 2002 r. Bank (...) S.A. wniósł do Sądu Okręgowego w Warszawie pozew o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i zasądzenie solidarnie od J. K. i B. K. kwoty 1.000.000 zł wraz z kosztami postępowania i kosztami zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 31 maja 1999 r. Bank zawarł z (...) sp. z o.o., reprezentowaną przez J. K. umowę kredytu obrotowego w kwocie 4.500.000 zł, a zabezpieczeniem udzielonego kredytu był weksel in blanco podpisany przez J. K. – prezesa zarządu i poręczony do kwoty 1.000.000 zł przez B. K.. Powód w pozwie wyjaśnił, że kredytobiorca nie dokonywał spłaty zadłużenia w postaci rat kredytowych i odsetek, nie przedstawił także żadnych propozycji restrukturyzacyjnych, w konsekwencji czego został uzupełniony weksel. W dniu 15 maja 2002 r. Sąd Okręgowy w Warszawie w tej sprawie (sygn. akt IV NC 66/02) wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, nakazując J. K. i B. K. aby zapłacili solidarnie na rzecz Banku (...) S.A. kwotę 1.000.000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 20 lutego 2002 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 18.900 zł tytułem kosztów procesu, w tym 6.000 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego

Dalej Sąd Okręgowy ustalił, że pismem z 31 stycznia 2003 r. Bank (...) S.A. złożył wniosek o wpis hipoteki przymusowej kaucyjnej w dziale IV księgi wieczystej nieruchomości nr (...) składającej się z działki nr (...) stanowiącej nieruchomość rolną, położoną w P., Gmina G., należąca do dłużnika: B. K. – w wysokości 150.000 zł zabezpieczającej wierzytelność wynikającą z nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z 15 maja 2002 r., sygn. akt IV Nc 66/02. Na podstawie tego wniosku w dniu 27 października 2003 r. w dziale IV Księgi Wieczystej nr (...) wpisano hipotekę przymusową

kaucyjną na kwotę 150.000 zł, jako podstawę wpisu wskazano: postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie, IV Wydział Cywilny, IV Nc 66/02 z 15 maja 2002 r.

Sąd ustalił także, iż w dniu 30 października 2007 r. powód - (...) (...) z siedzibą w W. zawarł z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności. Zgodnie z ust. 2.1. umowy, Bank przelał na rzecz powoda wierzytelności wskazane w załączniku nr 3 i przeniósł związane z wierzytelnościami zabezpieczenia wymienione w załączniku nr 4. W załączniku nr 3 do umowy pod poz. 638 została wskazana (...) sp. z o.o., nr umowy (...), kwota 4.500.000 zł. W załączniku nr 4 pod poz. 638 wymieniona została (...) sp. z o.o. oraz KW (...) do kwoty 150.000 zł, na wniosek Banku, z nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym (z weksla) własność: B. K.. Strony uzgodniły, iż przelew każdej wierzytelności wchodzącej w skład (...) i związanych z nią zabezpieczeń na kupującego nastąpi w dniu zawarcia umowy pod warunkiem zawieszającym zapłaty ostatecznej ceny nabycia (ust.2.2 umowy). Natomiast przelew każdej wierzytelności wchodzącej w skład (...) i przeniesienie związanych z nią zabezpieczeń na kupujących miał nastąpić pod warunkiem zawieszającym zapłaty ostatecznej ceny nabycia oraz dokonania na wniosek kupującego w odpowiedniej księdze wieczystej wpisu przeniesienia na kupującego hipoteki zabezpieczającej daną wierzytelność, ze skutkiem na dzień złożenia właściwego wniosku o wpis (ust.2.3 umowy).

W dniu 7 listopada 2007 r. powód wniósł o wpis hipoteki kaucyjnej na przedmiotowej nieruchomości na podstawie wyciągu z ksiąg rachunkowych z funduszu sekurytyzacyjnego i w dniu 18 listopada 2007 r. dokonano wpisu hipoteki kaucyjnej na rzecz nowego wierzyciela – (...) (...) w W..

Wyrokiem z 27 listopada 2007 r. wydanym w sprawie o sygn. akt IV C 3458/05 Sąd Okręgowy w Warszawie utrzymał w mocy nakaz zapłaty z dnia 15 maja 2002 r. wydany w sprawie o sygn. akt IV Nc 66/02. Natomiast wyrokiem z 23 kwietnia 2009 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie w sprawie o sygn. akt VI Ca 601/18 oddalił apelację od wyroku z 27 listopada 2007 r.

W dniu 27 stycznia 2009 r. Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie o sygn. akt XVI GNc 9/09 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, w którym nakazał (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., aby zapłaciła na rzecz (...) (...) kwotę 10.551.914,38 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 9 stycznia 2009 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 139.116 zł tytułem kosztów procesu. Wyrokiem z 9 listopada 2010 r. Sąd Okręgowy w Warszawie, w sprawie o sygn. akt XVI GC 379/09 utrzymał w mocy nakaz zapłaty wydany w dniu 27 stycznia 2009 r. w sprawie o sygn. akt XVI GNc 9/09, w uzasadnieniu wskazując, iż „z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że brak jest podstaw do kwestionowania przelewu wierzytelności z dnia 30 października 2007 r. i w związku z powyższym dochodzone w sprawie należności od (...) sp. z o.o. przez (...) (...) jest w pełni uzasadnione (...) w sprawie zostało udowodnione, że kredyt, który był przedmiotem umowy przelewu wierzytelności pomiędzy (...) a powodem nie został spłacony”. W wyroku z 17 listopada 2011 r. Sąd Apelacyjny w sprawie o sygn. akt I ACa 385/11 podzielił ustalenia Sądu Okręgowego w przedmiocie skuteczności umowy przelewu wierzytelności

Z kolei wyrokiem z 29 sierpnia 2011 r. Sąd Rejonowy w G. w sprawie o sygn. akt I C 188/08 oddalił powództwo B. K. o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym, w uzasadnieniu wskazując, iż chybiony jest zarzut powódki dotyczący braku podstawy do wpisania hipoteki przymusowej na mocy nieprawomocnego nakazu zapłaty, niezaopatrzonego w klauzulę wykonalności, wskazując jako podstawę rozstrzygnięcia art. 492 § 1 k.p.c.

Sąd Okręgowy uznał również za ustalone, że w dniu 19 sierpnia 2015 r. na podstawie umowy sprzedaży, (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. nabyła nieruchomość dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...). Pismem z 1 grudnia 2015 r. pozwany – (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. została poinformowana, za pośrednictwem firmy windykacyjnej (...) S.A., o zawarciu umowy przelewu wierzytelności, w wyniku której powód - (...) (...) z siedzibą w W. nabył wierzytelność wynikającą z umowy nr (...). Jednocześnie firma windykacyjna wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 8.946.431,38 zł, na którą składa się kwota należności głównej – 4.500.000 zł oraz kwota naliczonych odsetek do 1 grudnia 2015 r. – 4.446.431,38 zł. Pismo zostało doręczone pozwanemu 7 grudnia 2015 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd I instancji ustalił na podstawie złożonych do sprawy dokumentów.

Dokonując oceny prawnej Sąd Okręgowy uznał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Sąd I instancji wskazał, że w przedmiotowej sprawie powód wywodził swoje roszczenie z treści art. 65 ust. 1 ustawy z 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece, zgodnie z którym wierzyciel może dochodzić zaspokojenia z nieruchomości obciążonej hipoteką bez względu na to, czyją stała się własnością, i z pierwszeństwem przed wierzycielami osobistymi właściciela nieruchomości i podkreślił, że z chwilą wejścia w życie ustawy z 26 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 131, poz. 1075), instytucja hipoteki kaucyjnej została zniesiona, jednak na mocy art. 10 ust. 2 tejże ustawy, do hipotek kaucyjnych powstałych wcześniej, utrzymano przepisy w dotychczasowym brzmieniu.

W dalszej kolejności Sąd Okręgowy analizował kwestię legitymacji czynnej powoda do dochodzenia roszczenia objętego hipoteką kaucyjną, a także zasadności i podstawy wpisu hipoteki i ocenił, że hipoteka została ustanowiona prawidłowo. Sąd wskazał, że źródłem powstania wierzytelności była umowa kredytu obrotowego na rachunku kredytowym nr (...) -2067 zawarta w dniu 31 maja 1999 r. pomiędzy (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. a Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W., jednakże zabezpieczeniem tej umowy był weksel, który wobec nie spełnienia zobowiązania w terminie stał się podstawą wystawienia nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym w dniu 15 maja 2002 r., sygn. akt IV NC 66/02. Z kolei nakaz był podstawą wpisu hipoteki przymusowej kaucyjnej w dziale IV Księgi Wieczystej nr (...) na kwotę 150.000 zł.

Sąd Okręgowy podkreślił, że wpis hipoteki został dokonany już 27 października 2003r., natomiast pozwany nabył nieruchomość obciążoną hipoteką przymusową kaucyjną w drodze umowy sprzedaży w 2015 r. W chwili nabycia nieruchomości musiał zatem zdawać sobie sprawę z istniejącego obciążenia.

Sąd I instancji także podkreślił, że wpis na podstawie powyższego nakazu był także przedmiotem badania Sądu Rejonowego w G., który wyrokiem z 29 sierpnia 2011 r. oddalił powództwo B. K. o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym, w uzasadnieniu wskazując, iż chybiony jest zarzut powódki dotyczący braku podstawy do wpisania hipoteki przymusowej na mocy nieprawomocnego nakazu zapłaty, niezaopatrzonego w klauzulę wykonalności. Ponadto, wyrokiem z 21 lipca 2017 r. Sąd Rejonowy w G., sygn. akt I C 447/16 oddalił powództwo (...) sp. z o.o. przeciwko (...) (...) o usunięcie niezgodności między stanem prawnym ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym, poprzez wykreślenie hipoteki wpisanej na rzecz (...) (...). W ocenie Sądu Okręgowego, jeśli Sąd badający prawidłowość wpisów księdze wieczystej nie znalazł podstaw do wykreślenia prawidłowo dokonanego wpisu, to w niniejszej sprawie Sąd również nie znalazł podstaw do oceny, iż wpis hipoteki należałoby ocenić jako wadliwy.

Sąd I instancji nie znalazł podstaw do zaaprobowania zarzutów pozwanego kwestionujących skuteczność cesji przedmiotowej wierzytelności i stanął na stanowisku, że powód wykazał skuteczne nabycie wierzytelności wobec pozwanego, co wynika z przedłożonych dokumentów w postaci: umowy przelewu wierzytelności z 30 października 2007 r. wraz załącznikami nr 3 i 4. Odnosząc się do tych załączników Sąd wskazał, że praktyka ujęcia wszystkich wierzytelności będących przedmiotem obrotu w jednym dokumencie, a następnie ujawnienie sądowi jedynie informacji dotyczącej konkretnego dłużnika, ma powszechny charakter i znajduje ona swe uzasadnienie w woli utrzymania tajemnicy handlowej, jak również w potrzebie ochrony danych osobowych innych dłużników. Taki dowód, w ocenie Sądu dopuszcza k.p.c., gdyż przepisy tego kodeksu nie zawierają zamkniętej listy środków dowodowych, przeciwnie, z treści przepisu art. 309 k.p.c. wynika, że możliwe jest przeprowadzenie dowodu także innymi środkami niż wymienione w kodeksie, o ile są one nośnikami informacji o faktach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a ich wykorzystanie nie pozostaje w sprzeczności z przepisami prawa. Z tej przyczyny możliwe jest przeprowadzenie dowodu z fragmentu większego dokumentu.

W konsekwencji powyższego, Sąd uznał, że wszystkie przedłożone przez stronę powodową dowody uprawniają ocenę, iż nabyła ona w drodze umowy cesji wierzytelności, w tym wierzytelność przysługującą wobec pozwanego. Przedłożone przez stronę powodową dokumenty, obrazujące obrót tą wierzytelnością tworzyły logiczną i przekonującą całość

pozwalającą na ustalenie, iż także wierzytelność określona pozwem przeszła na stronę powodową wskutek umowy przelewu wierzytelności na podstawie art. 509§1 i 2 k.c.

Sąd Okręgowy także podniósł, iż kwestia ważności umowy przelewu wierzytelności podlegała już rozpoznaniu przez Sąd Okręgowy w Warszawie w wyroku z 9 listopada 2010r., sygn. akt XVI GC 379/09, w którym Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania przelewu wierzytelności z dnia 30 października 2007 r., w związku z czym zasądził od (...) sp. z o.o. na rzecz (...) (...) roszczenie wynikające z umowy kredytu obrotowego na rachunku kredytowym nr (...) -2067 na rzecz cesjonariusza (powoda w niniejszej sprawie). Sąd I instancji powołał się na przepis art. 365 § 1 k.c. i wskazał, że unormowanie to ma gwarantować poszanowanie prawomocnego orzeczenia sądu, regulującego stosunek prawny będący przedmiotem rozstrzygnięcia. Zdaniem Sądu I instancji, istnienie prawomocnego wyroku co do udzielenia ochrony prawnej określonemu prawu podmiotowemu przekreśla możliwość ponownej oceny zasadności roszczenia wynikającego z tego samego prawa, jeżeli występują te same okoliczności. Prawomocny wyrok swoją mocą powoduje, że nie jest możliwe dokonanie odmiennej oceny i odmiennego osądzenia tego samego stosunku prawnego w tych samych okolicznościach faktycznych i prawnych, między tymi samymi stronami. Ponadto, związanie prawomocnym orzeczeniem oznacza niedopuszczalność czynienia sprzecznych z nim ustaleń, ani też przeprowadzania ponownego postępowania dowodowego w tym zakresie. Związanie rozciąga się również na ustalenia prejudycjalne, będące podstawą wydanego wyroku, stąd w sytuacji związania prawomocnym orzeczeniem sądu i ustaleniami faktycznymi, niedopuszczalne jest w innej sprawie dokonywanie ustaleń i ocen sprzecznych z prawomocnie osądzoną sprawą. Zdaniem Sądu, ustalenia poczynione przez inne Sądy odnośnie ważności umowy przelewu wierzytelności z 30 października 2007 r. wiążą także Sąd w niniejszym postępowaniu, albowiem odmienna ocena prowadziłaby do istnienia sprzecznych rozstrzygnięć Sądów w tej samej kwestii.

W dalszej kolejności Sąd odniósł się do zarzutów pozwanego odnośnie bezskuteczności tej umowy w stosunku do niego jako dłużnika rzeczowego i wskazał na ogólną zasadę wynikającą z art. 79 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, iż w razie przelewu wierzytelności hipotecznej na nabywcę przechodzi także hipoteka, chyba że ustawa stanowi inaczej, z tym, że do przelewu wierzytelności hipotecznej niezbędny jest wpis w księdze wieczystej.

Odnośnie zarzutu braku zgody właściciela nieruchomości na przelew wierzytelności Sąd Okręgowy uznał, iż w dacie zawarcia umowy przelewu przedmiotowej wierzytelności – tj. 30 października 2007 r. obowiązywał przepis art. 92c Prawa bankowego, zgodnie z którym przelew wierzytelności banku na towarzystwo funduszy inwestycyjnych tworzące fundusz sekurytyzacyjny, albo na fundusz sekurytyzacyjny wymagał uzyskania przez bank zgody dłużnika banku, będącego stroną czynności dokonanej z bankiem, jak również zgody dłużnika z tytułu zabezpieczenia wierzytelności banku wynikającej z dokonanej czynności oraz złożenia przez dłużnika oświadczenia o poddaniu się egzekucji na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego, który nabędzie wierzytelność. Zgoda i oświadczenie powinny być wyrażone w formie pisemnej pod rygorem nieważności (ust. 1). Bank w terminie 14 dni od daty zawarcia umowy, o której mowa w art. 92a ust. 1 pkt 1, był obowiązany powiadomić pisemnie dłużnika o przelewie wierzytelności banku na towarzystwo funduszy inwestycyjnych tworzące fundusz sekurytyzacyjny albo na fundusz sekurytyzacyjny (ust. 2). Ponadto zgodnie z obowiązującą wówczas treścią art. 326 ustawy o funduszach inwestycyjnych, do przelewu wierzytelności banku na fundusz sekurytyzacyjny, z tytułu umów zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy, stosowało się przepisy art. 92a-92c ustawy, o której mowa w art. 312, z zastrzeżeniem ust. 2-4 (ust.1). Sąd I instancji podkreślił, że bank nie był jednak obowiązany do uzyskania zgody dłużnika banku na przelew wierzytelności banku z tytułu umów kredytu w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu, określonych w umowie (ust. 2). Bank przed zawarciem z funduszem sekurytyzacyjnym umowy przelewu wierzytelności z tytułu umów kredytu, spełniających przesłankę, o której mowa w ust. 2, był obowiązany wezwać do zapłaty dłużnika z takich umów, wyznaczając mu jednocześnie 30-dniowy termin do uregulowania należności wobec banku, do wysokości kwoty określonej w wezwaniu (ust. 3).

Rozważając, czy cedujący wierzytelność bank musiał uzyskać zgodę dłużnika na przeniesienie wierzytelności na rzecz funduszu inwestycyjnego, Sąd zatem ustalał, czy kredytobiorca nie dotrzymał warunków kredytu określonych w umowie, stosownie do treści art. 326 ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych. W ocenie Sądu I instancji, powód w wystarczający sposób wykazał, iż kredytobiorca nie dotrzymał warunków kredytu, zaś pozwany nie

przedstawił żadnego dowodu przeciwnego. Tym samym bank nie był zobligowany do uzyskania zgody dłużnika na przeniesienie wierzytelności na rzecz powoda na podstawie art. 326 ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych. Zwolnienie z wymogu uzyskania zgody dłużnika na przeniesienie wierzytelności na osobę trzecią tyczy się tak dłużnika osobistego, jak i dłużnika rzeczowego. Następnie Sąd dokonywał oceny, czy wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, będący dokumentem prywatnym w rozumieniu art. 245 k.p.c., mógł stanowić podstawę wpisu zmiany wierzyciela hipotecznego i przyjął, że art. 195 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (tekst jednolity Dz. U. z 2016 r. poz. 1896) wprost wskazuje, iż wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu stanowi podstawę wpisu zmiany wierzyciela hipotecznego. Na tej podstawie zatem w dniu 18 listopada 2007 r. dokonano wpisu hipoteki kaucyjnej na rzecz nowego wierzyciela – (...) (...) w W..

Biorąc pod uwagę, że hipoteka na przedmiotowej nieruchomości została ustanowiona do kwoty 150.000 zł, a powód wykazał istnienie po jego stronie roszczenia o zapłatę kwoty mieszczącej się w zakresie kwoty zabezpieczenia, Sąd Okręgowy uwzględnił powództwo na podstawie art. 65 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece z tym zastrzeżeniem, że odpowiedzialność pozwanego została ograniczona do nieruchomości położonej w P. gmina G., dla której Sąd Rejonowy w G. prowadzi księgę wieczystą numer (...), do kwoty hipoteki przymusowej kaucyjnej wynoszącej 150.000 zł.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 455 k.c. w zw. z art. 481 §1 i 2 k.c. Sąd wyjaśnił, że zasądzenie kwoty 150.000 zł wraz z odsetkami za opóźnienie, mimo ograniczenia odpowiedzialności pozwanego do kwoty 150.000 zł wynika z faktu, iż w przypadku gdyby kwota należności głównej została zmniejszona, co nastąpiłoby np. w sytuacji częściowej spłaty wierzytelności przez dłużnika - (...) sp. z o.o., to wówczas powód mógłby dochodzić pomniejszonej o częściową spłatę należności głównej oraz odsetek, przy czym kwota ta nie mogłaby przekroczyć łącznie 150.000 zł.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.

Apelację od tego orzeczenia wniosła strona pozwana zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie w całości.

Pozwany – (...) sp. z o.o. zarzucił wyrokowi naruszenie przepisów postępowania:

I. przez bezpodstawne przyjęcie związania ustaleniami poczynionymi w uzasadnieniach orzeczeń w innych sprawach oraz rozstrzygnięciami zapadłymi w sporze między innymi stronami, błędną ocenę dowodów, nierozważenie wszystkich okoliczności faktycznych mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, w tym zarzutów powoływanych przez pozwanego, co w konsekwencji doprowadziło do przyjęcia podstawy faktycznej niewystarczającej do podjęcia rozstrzygnięcia;

1. art. 365 § 1 k.p.c. przez przyjęcie, że Sąd I instancji jest związany wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 21 lipca 2017 r., sygn. akt I C 447/16 i wyrokiem Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 15 maja 2018 r. sygn. akt IV Ca 715/17 w sprawie z powództwa (...) sp. z o.o. przeciwko B. Niestandaryzowanemu Sekurytyzacyjnemu Funduszowi Inwestycyjnemu Zamkniętemu nie tylko w zakresie sentencji, lecz również w zakresie wywodów poczynionych w uzasadnieniu orzeczeń;

2. art. 365 § 1 k.p.c. i art. 366 k.p.c. przez przyjęcie, że Sąd I instancji jest związany wywodami zawartymi w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 9 listopada 2010 r. sygn. akt XVI GC 379/09 i wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 listopada 2011 r. sygn. akt I ACA 385/11 wydanego w sprawie B. (...) przeciwko (...) sp. z o.o., w której pozwany nie był stroną postępowania;

3. art. 235§ 1 k.p.c. przez zastąpienie własnych ustaleń faktycznych i ocen dowodów ustaleniami dokonanymi przez sąd w innych postępowaniach, w związku z czym naruszona została zasada bezpośredniości;

4. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną i sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, naruszającą reguły wynikania, ocenę dowodu z umowy cesji z dnia 30 października 2007 r. wraz z załącznikami nr 3 i 4, przez wadliwe ustalenie, że umowa ta obejmowała przelew wierzytelności wekslowej stwierdzonej w nakazie zapłaty Sądu

Okręgowego w Warszawie z dnia 15 maja 2002 r., sygn. akt IV Nc 66/02, podczas gdy prawidłowa ocena tego dowodu doprowadziłaby do wniosku, że wierzytelność wekslowa oraz zabezpieczająca ją hipoteka przymusowa nie zostały skutecznie przeniesione na powoda, gdyż m.in. nie wykazał on wszystkich warunków, od których ustawa uzależnia przeniesienie wierzytelności wekslowej;

5. art. 328 § 2 k.p.c. przez

a) zaniechanie w uzasadnieniu wyroku określenia podstawy prawnej dla możliwości powoływania się przez powoda na ochronę tajemnicy handlowej i ochronę danych osobowych innych dłużników przy wykazywaniu skuteczności nabycia spornej wierzytelności, a w konsekwencji niewyjaśnienie przyczyn uznania dowodów z wyciągów z załączników nr 3 i 4 za wiarygodne

b) nierozważenie wszechstronnie okoliczności faktycznych świadczących o skutecznym nabyciu przez powoda wierzytelności wekslowej, a przez to niewyjaśnienie w uzasadnieniu wyroku podstawy prawnej przelewu wierzytelności na powoda.

II. naruszenie przepisów prawa materialnego przez:

1) uznanie, że powód nabył skutecznie wierzytelność wekslową, zabezpieczoną hipoteką przymusową kaucyjną, spowodowane nieprawidłową oceną umowy cesji z dnia 30 października 2007 r., co stanowi naruszenie m.in.:

a) art. 509 k.c., 65 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, art. 517 § 2 i art. 921¹² k.c. oraz art. 11 Prawa wekslowego przez błędne przyjęcie, że powód nabył wierzytelność wekslową wobec pozwanych wraz z zabezpieczającą ją hipoteką przymusową kaucyjną

b) art. 95 ust. 4 w zw. z art. 95 ust. 3 Prawa bankowego przez przyjęcie braku obowiązku uzyskania przez Bank (...) S.A. zgody właściciela nieruchomości obciążonej hipoteką przymusową na przeniesienie tego prawa na rzecz powoda

2) błędne określenie kwoty odsetek przenoszącej sumę hipoteki, a w szczególności naruszenie art. 68 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece przez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 150.000 zł wraz z odsetkami z ograniczeniem odpowiedzialności do nieruchomości położonej w P., gmina G., dla której Sąd Rejonowy w G. V wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą numer (...), która to kwota łącznie przekracza sumę hipoteki przymusowej kaucyjnej określonej na 150.000 zł.

W oparciu o powyższe zarzuty pozwana (...) sp. z o.o. wносиła o zmianę wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego podlega oddaleniu niemal w całości.

Sąd Apelacyjny aprobuje ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Okręgowy i przyjmuje je za własne, jak również uznaje za trafną ocenę prawną Sądu pierwszej instancji, odnoszącą się do zebranego w sprawie materiału dowodowego, za wyjątkiem oceny zasadności zgłoszonych w pozwie odsetek.

Chybiony okazał się zarzut naruszenia art. 365 § 1 k.p.c. Wbrew zarzutom apelacji, Sąd I nie powołał się w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia na wywody zawarte w uzasadnieniu Sądu Rejonowego w G. z dnia 21 lipca 2017 r., sygn. akt I C 447/16 i wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 15 maja 2018 r. sygn. akt IV Ca 715/17. Sąd Okręgowy w ogóle argumentacji zawartej w uzasadnieniach od tych orzeczeń nie poruszał, co więcej, uzasadnienia tych orzeczeń w ogóle nie były złożone do akt sprawy w toku postępowania przed Sądem I instancji. Do akt sprawy złożono bowiem jedynie odpis wyroku Sądu Rejonowego w G. sygn. akt I C 447/16 (k.239). W uzasadnieniu skarżonego wyroku Sąd Okręgowy jedynie nadmienił, że w cytowanych sprawach z powództwa (...) sp. z o.o. przeciwko B. Niestandardowanemu Sekurytyzacyjnemu Funduszowi Inwestycyjnemu Zamkniętemu o usunięcie niezgodności

między stanem prawnym ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym, Sąd nie znalazł podstaw do wykreślenia prawidłowo dokonanego wpisu i w niniejszej sprawie także Sąd nie znalazł podstaw, aby wpis hipoteki ocenić jako wadliwy. Sąd pierwszej instancji rozpoznając sprawę dokonał własnej oceny prawnej wpisu hipoteki, analizował dokumenty będące podstawą wpisu od strony formalnej i przytaczał treść obowiązujących w dacie wpisu przepisów ustawy o księgach wieczystych i hipotece, ustawy o funduszach inwestycyjnych oraz ustawy Prawo bankowe.

Odnosząc się do tej kwestii, niezależnie od oceny przedstawionej przez Sąd I instancji, nie można pominąć faktu, iż prawidłowość wpisu hipoteki przymusowej kaucyjnej na nieruchomości jak i wpisu (...) jako wierzyciela hipotecznego była badana nie tylko w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 15 maja 2018 r. sygn. akt IV Ca 715/17 o usunięcie niezgodności między stanem prawnym ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym, ale łącznie przez sądy już czterokrotnie. W sprawie z powództwa poprzedniej właścicielki nieruchomości - B. K. przeciwko B. Niestandaryzowanemu Sekurytyzacyjnemu Funduszowi Inwestycyjnemu Zamkniętemu o usunięcie niezgodności między stanem prawnym ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym zakończonej wyrokiem Sadu Rejonowego w G. z 29 sierpnia 2011 r. sygn. akt I C 188/08, Sąd także oddalił powództwo o wykreślenie hipoteki przymusowej (k.199 – 203). Wcześniej postanowieniem z 25 listopada 2009 r. Sąd Rejonowy w G. również oddalił wniosek B. K. o wykreślenie hipoteki przymusowej wpisanej na rzecz B. (...), a apelacja od tego orzeczenia została oddalona (k.201 verte). Także sam wpis (...) jako wierzyciela hipotecznego był badany przez Sąd Rejonowy w G., który postanowieniem z 1 grudnia 2008 r. dokonał wpisu, a postanowieniem z 26 marca 2009 r. Sąd Okręgowy w Radomiu oddalił apelację od tego orzeczenia (k.194 – wydruk z księgi wieczystej).

Oceniając podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 365 § 1 k.p.c. podnieść należy, iż wynikające z tego przepisu związanie stron, sądów, innych organów państwowych i innych organów administracji publicznej (ewentualnie innych podmiotów) oznacza obowiązek respektowania istnienia i treści prawomocnego orzeczenia sądu. Orzeczenie to ma znaczenie prejudycjalne przy rozstrzyganiu spraw przez inne sądy, organy państwowe i inne organy administracji publicznej. Podmioty te są zatem związane faktem i treścią prawomocnego orzeczenia sądu, co implikuje w sposób bezwzględny uwzględnienie powyższego w wydawanych przez nie rozstrzygnięciach. Ratio legis art. 365 § 1 k.p.c. polega na tym, iż gwarantuje zachowanie spójności i logiki działania organów państwowych, zapobiegając funkcjonowaniu w obrocie prawnym rozstrzygnięć nie do pogodzenia w całym systemie sprawowania władzy (zob. wyr. NSA w Warszawie z 19.5.1999 r., IV SA 2543/98, niepubl.).

Związanie wyrokiem sądu cywilnego oznacza brak możliwości zignorowania zarówno ustaleń faktycznych stanowiących bezpośrednio podstawę rozstrzygnięcia, jak i podstawy prawnej. Nie jest dopuszczalne odmienne ustalenie zaistnienia, przebiegu i oceny istotnych dla danego stosunku prawnego zdarzeń faktycznych w kolejnych procesach sądowych między tymi samymi stronami, chociażby przedmiot tych spraw się różnił. Zakazane jest również prowadzenie postępowania dowodowego na okoliczności podważające ustalenia faktyczne zawarte w wiążącym orzeczeniu. Takie stanowisko wyraził Sąd Najwyższy m.in. w wyrokach z dnia 20 stycznia 2011 r., I UK 239/10, LEX nr 738532; z dnia 20 maja 2011 r., IV CSK 563/10, LEX nr 864020; z dnia 7 kwietnia 2011 r., I PK 225/10, LEX nr 896456; z dnia 5 października 2012 r., IV CSK 67/12, LEX nr 1231342; z dnia 20 listopada 2014 r., V CSK 6/14, LEX nr 1604655; z dnia 27 czerwca 2014 r., V CSK 433/13, LEX nr 1514746.

Choć apelujący słusznie podnosi, że moc wiążąca dotyczy tylko rozstrzygnięcia sądu, nie zaś jego uzasadnienia (tak Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 13 stycznia 2000 r., II CKN 655/98, Legalis; 30 stycznia 2013 r., V CSK 84/12, Legalis; 17 maja 2012 r., CSK 315/11, niepubl., 13 stycznia 2011 r., III CSK 94/10, LEX nr 738402; z dnia 15 stycznia 2015 r., IV CSK 181/14, LEX nr 1628952; z dnia 25 czerwca 2014 r., IV CSK 610/13, LEX nr 1537274), czy poglądów prawnych wyrażonych w jego uzasadnieniu (wyrok Sądu Najwyższego z 13 marca 2008 r., III CSK 284/07, Legalis), bądź zawartych w nim ustaleń faktycznych (wyrok Sądu Najwyższego z 15 listopada 2007 r., II CSK 347/07, Legalis; 5 lipca 2011 r., I PK 198/10, Legalis; 12 maja 2011 r., I PK 193/10, Legalis; 3 października 2012 r., II CSK 321/12, niepubl.; 19 października 2012 r., V CSK 485/11, Legalis, z 25 czerwca 2014 r., IV CSK 610/13, Legalis), tym niemniej, oczywiste jest jednak, że związanie orzeczeniem sądu rozciąga się na te ustalenia faktyczne zawarte w jego uzasadnieniu, na

podstawie których bezpośrednio sąd zindywidualizował normę prawną, czemu dał wyraz w rozstrzygnięciu (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2012 r., V CSK 485/11, LEX nr 1243099; z dnia 20 listopada 2014 r., V CSK 6/14; z dnia 16 maja 2013 r., IV CSK 624/12, LEX nr 1353259). Sąd Najwyższy podkreśla również, że w kolejnym postępowaniu, w którym pojawia się dana kwestia, nie podlega ona już ponownemu badaniu - związanie orzeczeniem oznacza niedopuszczalność przeprowadzenia postępowania dowodowego w tej kwestii, nie tylko zaś dokonywania ustaleń sprzecznych (wyrok Sądu Najwyższego z 4 marca 2008 r., IV CSK 441/07, Legalis).

Słusznie także pozwany podnosi w apelacji, że zasadą jest, że moc wiążąca nie odnosi skutku erga omnes. Związanie wyrokiem dotyczy jedynie podmiotów wymienionych wprost w art. 365 § 1 k.p.c., chyba że przepis szczególny rozszerza tę moc na wszystkich bądź na określoną grupę podmiotów. W przypadku nierozszerzonej mocy wiążącej osoby trzecie, które nie były stronami wcześniejszego postępowania nie są związane wyrokiem i mogą wykazywać w kolejnym procesie, że stan faktyczny wynikający z uprzednio wydanego wyroku jest niezgodny z rzeczywistym stanem rzeczy (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2012 r., II CSK 143/12, LEX nr 1288628; z dnia 19 września 2013 r., I CSK 727/12, LEX nr 1523363; z dnia 23 sierpnia 2012 r., II CSK 740/11, LEX nr 1231481; z dnia 24 maja 2012 r., V CSK 305/11, LEX nr 1243097; z dnia 17 maja 2012 r., I CSK 315/11, LEX nr 1226826; z dnia 23 maja 2002 r., IV CKN 1073/00, LEX nr 1226826; z dnia 20 września 2011 r., I BU 2/11, LEX nr 1101320; z dnia 4 marca 2009 r., IV CSK 441/08, LEX nr 603182).

Ma rację także apelujący twierdząc, że wszelkie wyłączenia i wyjątki od zawartej w art. 233 § 1 k.p.c. zasady samodzielności i niezawisłości sądu w dokonywaniu ocen materiału dowodowego należy interpretować ścieśniająco (wyrok Sądu Najwyższego z 23 maja 2002 r., IV CKN 1073/00, Legalis), jednakże związanie prejudycjalne innego sądu w innej sprawie treścią wydanego uprzednio orzeczenia oznacza, że sąd ten nie może dokonać odmiennej oceny prawnej roszczenia, wówczas gdy w tej innej sprawie występują te same strony albo osoby objęte rozszerzoną prawomocnością, a ponadto pomiędzy prawomocnym orzeczeniem oraz toczącą się sprawą zachodzi szczególnie związanie polegający na tym, że prawomocne orzeczenie oddziałuje na rozstrzygnięcie w toczącej się sprawie (wyr. SN z 24.5.2012 r., V CSK 305/11, Legalis). Rozstrzygnięcie zawarte w prawomocnym orzeczeniu stwarza stan prawny taki, jaki z niego wynika. Sądy rozpoznające między tymi samymi stronami nowy spór muszą przyjmować, że dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak przyjęto to w prawomocnym, wcześniejszym wyroku, a więc w ostatecznym rezultacie procesu uwzględniającym stan rzeczy na datę zamknięcia rozprawy (wyrok Sądu Najwyższego z 11.2.2014 r., I UK 329/13, Legalis).

Biorąc pod uwagę, że wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 21 lipca 2017 r., sygn. akt I C 447/16 i wyrok Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 15 maja 2018 r. sygn. akt IV Ca 715/17 w sprawie o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym dotyczył wpisu przedmiotowej hipoteki przymusowej kaucyjnej na nieruchomości stanowiącej aktualnie własność pozwanego, a sprawa toczyła się między tymi samymi podmiotami, które są stronami w niniejszej sprawie, to wbrew zarzutom apelacji, Sąd I instancji oceniając zarzuty pozwanego co do prawidłowości wpisu hipoteki, był uprawniony oprzeć się na ustaleniach i ocenie Sądu Rejonowego w G. i Sądu Okręgowego w Radomiu. Sąd jednak dokonał własnej oceny prawnej, przeprowadził analizę i wykładnię obowiązujących w dacie wpisu hipoteki przepisów i doszedł do wniosku tożsamego z rozstrzygnięciem tych Sądów.

Mimo, że zasadny okazał się zarzut naruszenia art. 365 § 1 k.p.c. i art. 366 k.p.c. przez błędne przyjęcie, że Sąd I instancji jest związany wywodami zawartymi w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 9 listopada 2010 r. sygn. akt XVI GC 379/09 i wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 listopada 2011 r. sygn. akt I ACa 385/11 wydanego w sprawie B. (...) przeciwko (...) sp. z o.o., w której pozwany nie był stroną postępowania, to jednak wskazane uchybienie Sądu w zakresie uzasadnienia wyroku w tym zakresie, nie wpływa na ocenę prawidłowości wydanego w sprawie rozstrzygnięcia.

Rzeczywiście, zgodnie z art. 366 k.p.c., prawomocny wyrok ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. W sytuacji gdy w poprzednim postępowaniu, w którym zapadło prawomocne orzeczenie nie brała udziału choćby jedna ze stron nowego postępowania, a nie jest ona objęta prawomocnością rozszerzoną, wówczas nie można takiej strony obciążać

dalszymi skutkami wynikającymi z prawomocnego orzeczenia. Jak trafnie wywodzi apelujący, w wyroku z dnia 9 listopada 2010 r. sygn. akt XVI GC 379/09 i wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 listopada 2011 r. sygn. akt I ACa 385/11 Sady badały jedynie kwestię ważności umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 października 2007 r. roszczenia wynikającego z umowy kredytu obrotowego na rachunku kredytowym nr (...)–2067 na rzecz cesjonariusza (powoda w niniejszej sprawie), a nie roszczenia z weksła, dla zabezpieczenia którego ustanowiono hipotekę na nieruchomości. Tym niemniej, poza powołaniem się na ww. wyroki, Sąd I instancji w uzasadnieniu także odniósł się do kwestii skutecznego nabycia wierzytelności przez powoda na podstawie umowy z 30 października 2007 r. i poddał badaniu dokumenty przedłożone na okoliczność cesji wierzytelności dokonanej w trybie art. 509 § 1 i 2 k.c., w tym załączniki do umowy nr (...). Zdaniem Sądu rozpoznającego apelację, Sąd Okręgowy zasadnie uznał, że przedłożone przez stronę powodową dokumenty, obrazujące obrót tą wierzytelnością tworzyły logiczną i przekonującą całość pozwalającą na ustalenie, iż także wierzytelność określona pozwem przeszła na stronę powodową wskutek umowy przelewu wierzytelności.

Nie można zgodzić się z zarzutem niewłaściwej oceny materiału dowodowego, a tym samym zarzutem naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną i sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę dowodu z umowy cesji z dnia 30 października 2007 r. wraz z załącznikami nr 3 i 4. Sąd I instancji trafnie przyjął, że umowa ta obejmowała przelew wierzytelności na powoda. Z przedłożonych dokumentów można wywieść wnioski, że wierzytelność wekslowa stwierdzona nakazem zapłaty Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 maja 2002 r., sygn. akt IV Nc 66/02, wraz z zabezpieczającą ją hipoteką przymusową zostały skutecznie przeniesione na powoda. W załączniku nr 3 do umowy pod poz. 638 widnieje dłużnik (...) sp. z o.o. z kapitałem udzielonego kredytu w wysokości 4,500.000 zł. Z kolei w załączniku nr 4 pod tą samą pozycją 638 w rubryce dotyczącej hipoteki przymusowej widnieje nr KW (...), kwota hipoteki 150.000 zł, nazwisko właścicielki nieruchomości B. K. i informacja, że hipoteka została ustanowiona na podstawie nakazu zapłaty z weksła (k.184 – 186). Zdaniem Sądu, dane te w sposób nie budzący wątpliwości identyfikują i konkretyzują zarówno wierzytelność zabezpieczoną hipoteką jak i samą hipotekę zabezpieczającą dług i są zbieżne z danymi dotyczącymi wierzytelności i hipoteki będącej przedmiotem roszczenia w niniejszej sprawie. Mimo, że Sąd I instancji zaniechał w uzasadnieniu podania podstawy prawnej dla uchylenia się przez powoda od podania danych wszystkich dłużników i zabezpieczeń z załączników nr 3 i 4 przy wykazywaniu skuteczności nabycia spornej wierzytelności, to prawidłowo uznał wyciągi z załączników nr 3 i 4 za wiarygodne dowody. Sąd Okręgowy trafnie podniósł w uzasadnieniu, że praktyka ujęcia wszystkich wierzytelności będących przedmiotem obrotu w jednym dokumencie, a następnie ujawnienie sądowi jedynie informacji dotyczącej konkretnego dłużnika, ma powszechny charakter i znajduje uzasadnienie w woli utrzymania tajemnicy handlowej, jak również w potrzebie ochrony danych osobowych innych dłużników. Sąd Apelacyjny przychylił się do stanowiska, że z uwagi na obowiązujące w dacie wniesienia pozwu przepisy ustawy z 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (DZ. U. z 1997 r., Nr 133, poz. 883 ze zm.) i chęć lojalnego działania wobec podmiotów, które nie są stronami w sprawie, wierzyciel nie musi ujawniać całości dokumentu, jeżeli miałyby to naruszać prawa innych podmiotów. Ponadto, niezależnie od obowiązujących przepisów, w obrocie gospodarczym funkcjonują zasady dobrych praktyk i zasady lojalności, rzetelności oraz uczciwości kupieckiej, które zobowiązują do zachowania jako poufnych danych innych osób, w tym danych dotyczących tajemnicy przedsiębiorstwa. Taką tezę można wywieść z treści art. 354 k.c., który obliguje strony umowy (także przelewu wierzytelności) do wykonania umowy nie tylko zgodnie z jej brzmieniem, ale także zgodnie z jej celem, zasadami współżycia społecznego, oraz zgodnie z obowiązującymi zwyczajami. Dobrą praktyką usankcjonowaną przepisami jest dbanie o zachowanie poufności danych kontrahentów, dlatego Sąd Okręgowy słusznie uznał, że możliwe jest przeprowadzenie dowodu z fragmentu większego dokumentu, dla uniknięcia naruszenia danych osobowych innych podmiotów, zwłaszcza, że k.p.c. zawiera otwarty katalog środków dowodowych, co potwierdza art. 309 k.p.c.

Oceniając skuteczność umowy cesji Sąd Okręgowy trafnie zatem wywiódł, że powód ma legitymację czynną do dochodzenia wierzytelności przeciwko dłużnikowi rzeczowemu odpowiadającemu z obciążonej hipoteką nieruchomości, gdyż zgodnie z art. 79 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, w razie przelewu wierzytelności hipotecznej na nabywcę przechodzi także hipoteka, o ile dokonano niezbędnego wpisu w księdze wieczystej.

W tym kontekście należy odnieść się do zarzutów naruszenia prawa materialnego.

Otóż w ocenie Sądu Apelacyjnego, chybiony okazał się zarzut niewykazania przez powoda wszystkich warunków, od których ustawa uzależnia przeniesienie wierzytelności wekslowej, a tym samym zarzut naruszenia art. 509 k.c., art. 65 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, art. 517 § 2 i art. 921¹² k.c. oraz art. 11 Prawa wekslowego. Sąd Okręgowy nie uchybił tym przepisom przyjmując, że powód nabył wierzytelność wekslową wobec pozwanej spółki wraz z zabezpieczającą ją hipoteką przymusową kaucyjną.

Zdaniem Sądu II instancji, umowa przelewu wierzytelności zawarta między powodem a Bankiem (...) S.A. w dniu 30 października 2007 r. spełnia wymogi określone w art. 509 i następnym k.c. W punkcie 2.1. tej umowy wskazano, że sprzedawca przelewa na kupującego wierzytelności wskazane w załączniku nr 3 i przenosi na kupującego związane z wierzytelnościami zabezpieczenia wymienione w załączniku nr 4 tj. hipoteki, weksle, zastawy, zastawy rejestrowe, poręczenia i wszelkie prawa wynikające z przewłaszczenia rzeczy ruchomych na zabezpieczenie oraz wszelkie prawa wynikające z umów przelewu wierzytelności na zabezpieczenie. Dla uniknięcia wątpliwości strony postanowiły, że przelew dotyczy każdej wierzytelności odrębnie, a kupujący przyjął przelew i przeniesienie zabezpieczeń dokonanych zgodnie z umową (k.14 verte – 15).

Dla oceny zasadności zarzutów apelacji należy uwzględnić, że w sprawie przewijają się kwestie trzech rodzajów zobowiązań: 1. z tytułu zaciągniętego kredytu, gdzie odpowiada (...) sp. z o.o., co potwierdził Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie XVI GC 379/09, 2. z tytułu wierzytelności wekslowej, gdzie weksel in blanco podpisał J. K., a poręczyła jego żona B. K., natomiast odpowiedzialność solidarną tych dłużników stwierdził Sąd Okręgowy w Warszawie w nakazie zapłaty z weksla wydanym 15 maja 2002 r. pod sygn. akt IV Nc 66/02, utrzymanym w mocy prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 listopada 2007 r. sygn. akt IV C 3458/05 oraz 3. z tytułu hipoteki przymusowej kaucyjnej, gdzie odpowiada każdorazowy właściciel nieruchomości do wysokości hipoteki, a hipotekę tę wpisano na rzecz pierwotnego wierzyciela Banku (...) S.A. 27 października 2003 r. na podstawie nakazu zapłaty z weksla sygn. akt IV Nc 66/02, a następnie 18 listopada 2007 r. na podstawie cesji wierzytelności dokonano wpisu jako wierzyciela hipotecznego B. (...).

W tym miejscu należy odnieść się do wniosku pozwanej o zawieszenie postępowania apelacyjnego z uwagi na inne toczące się postępowanie cywilne. Zdaniem Sądu, nie było podstaw do uwzględnienia tego wniosku. Sam apelujący twierdzi w apelacji, że wierzytelność z weksla jest abstrakcyjna i nieakcesoryjna, chociażby zabezpieczała inną wierzytelność. Skoro zatem abstrakcyjny charakter weksla oznacza, że zobowiązanie na podstawie którego weksel został wystawiony oraz zobowiązanie wekslowe stanowią odrębne stosunki prawne, to nie było podstaw do zawieszenia postępowania do czasu zakończenia postępowania w sprawie pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty wydanego 27 stycznia 2009 r. przez Sąd Okręgowy w Warszawie sygn. akt XVI GNc 9/09 z powództwa (...) sp. z o.o. przeciwko (...) zawisłej pod sygn. akt XVI GC 586/15. Ustalenie ewentualnej skuteczności potrącenia przez podmiot nie będący stroną niniejszego postępowania tj. (...) sp. z o.o. z wierzytelnością kredytową nie ma żadnego wpływu na zobowiązanie dłużników wekslowych jakimi są małżonkowie K..

Uzasadniając zarzut naruszenia art. 509 k.c., art. 65 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, art. 517 § 2 i art. 921¹² k.c. oraz art. 11 Prawa wekslowego pozwany w apelacji odnosi się do specyfiki dokumentu jakim jest weksel i wynikające z niego zobowiązanie i twierdzi, że nie doszło do skutecznego przelewu wierzytelności ze względu na to, że nie doszło do wydania powodowi weksla. Argumentacja pozwanego byłaby prawidłowa gdyby przelew wierzytelności miał miejsce przed wniesieniem przez (...) S.A. pozwu na podstawie weksla i przed wydaniem przez Sąd Okręgowy na podstawie weksla nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym w sprawie sygn. akt IV Nc 66/02. Od momentu wydania przez Sąd tego orzeczenia, nakaz zapłaty inkorporuje uprawnienia z weksla, jako natychmiast wykonalny staje się tytułem wykonawczym, a zawieszenie egzekucji z weksla wymaga wydania przez sąd postanowienia o wstrzymaniu jego wykonania (art. 492 § 3 k.p.c.). Co więcej, właśnie z uwagi na to, że nakaz zapłaty z weksla zastępuje weksel, stwierdza bowiem istnienie wszystkich praw i obowiązków wynikających z weksla jako papieru wartościowego, w czasie postępowania sądowego na podstawie Regulaminu urzędowania sądów weksle są

deponowane w Sądzie (§ 79 Regulaminu z 23 lutego 2007 r., DZ. U. Nr 38, poz. 249, podobnie wcześniej Regulamin wewnętrznego urzędowania sądów powszechnych z 19.11.1987 r., DZ. U. z 1988 r., Nr 38, poz. 218 ze zm.), a po prawomocnym zakończeniu postępowania podlegają zniszczeniu poprzez przekreślenie (§ 90 ust. 4 Regulaminu z 23 lutego 2007 r.). 30 października 2007 r. powód fizycznie nie dysponował wekslem, gdyż pozostawał on zdeponowany w Sądzie, a co więcej, wszystkie uprawnienia z weksla były stwierdzone w nakazie zapłaty wydanym na podstawie tego dokumentu.

Apelujący trafnie w apelacji podnosi, że przeniesienie wierzytelności wekslowej następuje przez przeniesienie weksla poprzez indos na podstawie art. 11 prawa wekslowego lub przelew wierzytelności wekslowej połączony z wydaniem weksla zgodnie z art. 921¹² k.c. i 517 § 2 k.c. Słusznie także twierdzi, że skutek nie następuje tu na podstawie umowy zobowiązującej, lecz cesja wierzytelności wyrażonej w papierze wartościowym na okaziciela wymaga poza umową także wydania dokumentu, w którym wierzytelność ta jest ucieleśniona. Podnieść jednak należy, że wierzyciel jest zwolniony z obowiązku zachowania tych warunków dla skuteczności cesji wierzytelności z weksla, gdy przelew dotyczy wierzytelności stwierdzonej tytułem wykonawczym, a takim był nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w Warszawie w postępowaniu nakazowym na podstawie weksla pod sygn. akt IV Nc 66/02. Nakaz ten był natychmiast wykonalny i inkorporował uprawnienia z weksla.

Sąd II instancji nie podziela podniesionego w apelacji zarzutu naruszenia art. 95 ust. 4 w zw. z art. 95 ust. 3 Prawa bankowego. Sąd Okręgowy dokonując prawidłowej wykładni tych przepisów w zw. z art. 326 ustawy o funduszach inwestycyjnych trafnie uznał, że dla skutecznego przeniesienia hipoteki, Bank (...) S.A. nie był obowiązany uzyskać zgody właściciela nieruchomości obciążonej hipoteką przymusową na przeniesienie tego prawa na rzecz powoda. Sąd I instancji słusznie podkreślił, że choć w dacie zawarcia umowy przelewu przedmiotowej wierzytelności tj. 30 października 2007 r. obowiązywał przepis art. 92c Prawa bankowego, zgodnie z którym przelew wierzytelności banku na towarzystwo funduszy inwestycyjnych tworzące fundusz sekurytyzacyjny, albo na fundusz sekurytyzacyjny wymagał uzyskania przez bank zgody dłużnika banku, będącego stroną czynności dokonanej z bankiem, jak również zgody dłużnika z tytułu zabezpieczenia wierzytelności banku wynikającej z dokonanej czynności oraz złożenia przez dłużnika oświadczenia o poddaniu się egzekucji na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego, który nabędzie wierzytelność, to z uwagi na brzmienie obowiązującego w dacie dokonania przelewu art. 326 ustawy o funduszach inwestycyjnych (uchylonego z dniem 13 stycznia 2009 r. na mocy ustawy z 4 września 2008 r. – DZ.U. nr 231, poz. 1546), do przelewu wierzytelności banku na fundusz sekurytyzacyjny, z tytułu umów zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy, stosowało się przepisy art. 92a-92c ustawy Prawo bankowe, jednakże z zastrzeżeniem ust. 2-4. Mianowicie stosownie do treści art. 326 ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych, bank nie był obowiązany do uzyskania zgody dłużnika banku na przelew wierzytelności banku z tytułu umów kredytu w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu, określonych w umowie. Bank przed zawarciem z funduszem sekurytyzacyjnym umowy przelewu wierzytelności z tytułu umów kredytu, spełniających przesłankę, o której mowa w ust. 2, obowiązany był wezwać dłużnika do zapłaty z takich umów, wyznaczając mu jednocześnie 30-dniowy termin do uregulowania należności wobec banku, do wysokości kwoty określonej w wezwaniu, informując dłużnika, że po bezskutecznym upływie terminu dokona przelewu wierzytelności na fundusz sekurytyzacyjny, któremu będzie przysługiwać uprawnienie do prowadzenia egzekucji na podstawie sekurytyzacyjnego tytułu egzekucyjnego po nadaniu mu przez sąd klauzuli wykonalności (ust. 3).

Analizując dyspozycję tego nieobowiązującego już przepisu art. 326 ustawy o funduszach inwestycyjnych, Sąd Najwyższy w wyroku z 2 marca 2012 r., II CSK 345/2011 (Lex nr 3920367) stwierdził, iż przewidziane w art. 92c ustawy Prawo bankowe (w brzmieniu obowiązującym do 13 stycznia 2009 r.) wymaganie uzyskania od dłużnika oświadczenia o poddaniu się egzekucji na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego, sprowadzające się w istocie do wyrażenia zgody na przelew wierzytelności banku na taki fundusz, nie było warunkiem skuteczności przelewu w okolicznościach określonych w art. 326 ustawy. Również w postanowieniu z 12 stycznia 2011 r. I CSK 118/2010 (Lex nr 3069020), Sąd Najwyższy stwierdził, że w świetle art. 326 ustawy o funduszach inwestycyjnych, umowy kredytowe zawarte przed wejściem w życie tej ustawy, nie wymagają w okolicznościach wskazanych w tym przepisie, zgody dłużnika na dokonanie cesji wierzytelności z tytułu umów kredytowych, argumentując, iż jeżeli dłużnik banku będący

kredytobiorcą nie dotrzymuje warunków udzielenia kredytu, bank może dokonać przelewu wierzytelności na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego bez zgody zarówno tego dłużnika jak i dłużnika banku z tytułu zabezpieczonego kredytu. Podobne zapatrywanie wyrażono w wyroku Sądu Najwyższego z 13 maja 2010 r. IV CSK 558/2009 (OSNC 2010, nr 12, poz. 168) wskazując, iż jeżeli dłużnik banku będący kredytobiorcą nie dotrzymuje warunków udzielenia kredytu, bank może dokonać przelewu wierzytelności na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego bez zgody zarówno tego dłużnika jak i dłużnika banku z tytułu zabezpieczenia kredytu.

Tak więc w świetle mającego zastosowanie art. 326 ustawy o funduszach inwestycyjnych, umowy kredytowe zawarte przed wejściem w życie ustawy o funduszach inwestycyjnych z 27 maja 2004 r. (Dz. U. z 2004 r., nr 146, poz. 1546), nie wymagają w okolicznościach wskazanych w tym przepisie zgody dłużnika na dokonanie cesji wierzytelności z tytułu umów kredytowych.

Analizując podniesiony w tym zakresie zarzut apelacji, Sąd Apelacyjny zbadał prawidłowość dokonanej przez Sąd I instancji oceny skuteczności umowy zawartej z powodem przez Bank (...) S.A. z dnia 30 października 2007 r. i ustalił znaczenie przepisów art. 326 ust. 1 i 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych i art. 92c Prawa bankowego za pomocą dyrektyw wykładni językowej. W wyniku tej wykładni Sąd II instancji uznał, że ponieważ art. 326 ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych zwalniał bank - w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu, określonych w umowie - od uzyskania zgody dłużnika kredytowego, to tym samym zwalniał od uzyskania zgody dłużnika z tytułu zabezpieczenia kredytu. Podzielając pogląd wyrażony w wyroku z dnia 29 września 2010 r., (sygn. akt V CSK 61/10), gdzie Sąd Najwyższy stwierdził, że ustalenie znaczenia wymagających współstosowania przepisów art. 326 ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych oraz art. 92c ustawy Prawo bankowe nie może prowadzić do sprzeczności, Sąd doszedł do przekonania, że trudno pogodzić zwolnienie banku z obowiązku uzyskania zgody dłużnika kredytowego na dokonanie przelewu wierzytelności z równoczesnym utrzymaniem obowiązku uzyskania zgody na przelew wierzytelności od dłużnika z tytułu zabezpieczenia, a zatem dłużnika wekslowego, czy hipotecznego. Jest oczywiste w świetle argumentacji a maiorem ad minus, że skoro bank dla skuteczności przelewu nie musiał uzyskiwać zgody dłużnika z tytułu zawartej umowy kredytu, to tym bardziej nie musiał uzyskiwać zgody dłużnika z tytułu zabezpieczenia, co zresztą potwierdził Sąd Najwyższy w przytaczanych orzeczeniach. Przyjęte przez apelującego rozumienie analizowanych przepisów nie daje się pogodzić z założeniem racjonalności ustawodawcy, leżącym u podstaw prawidłowej wykładni przepisów prawa. W konsekwencji, zdaniem Sądu Apelacyjnego, w analizowanej sprawie zachodziła potrzeba uwzględnienia szerszego kontekstu normatywnego. Nie można bowiem pominąć, że, zgodnie z art. 509 § 1 k.c., przelew nie wymaga ani udziału, ani zgody dłużnika. Przyjęcie interpretacji pozwanego oznaczałoby rozszerzającą wykładnię wyjątków od reguły wyrażonej w art. 509 § 1 k.c. Dyrektywy wykładni systemowej i funkcjonalnej przemawiają zatem za przyjęciem, że rzeczywisty sens regulacji zawartej w przepisach art. 92c Prawa bankowego w zw. z art. 326 ust. 1 i 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych jest węższy niż mogłoby to wynikać z zastosowania samych tylko dyrektyw językowych. Konkludując, w art. 326 ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych jest wprawdzie mowa ogólnie o dłużniku banku, jednak z regulacji tej nie można wyprowadzać wniosku, że chodzi wyłącznie o dłużnika banku będącego stroną czynności dokonanej z bankiem. Z wzajemnego zestawienia analizowanych przepisów oraz art. 509 § 1 k.c., trzeba - przy uwzględnieniu zakazu rozszerzającej wykładni przepisów ustanawiających wyjątki od zasad - wyprowadzić wniosek, że w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorców warunków udzielenia kredytu określonych w umowie, do przelewu wierzytelności banku na fundusz sekurytyzacyjny nie była wymagana zgoda ani dłużnika banku będącego kredytobiorcą, ani dłużnika banku z tytułu zabezpieczenia (podobnie Sąd Najwyższy w wyrokach z 13 maja 2010 r., sygn. akt IV CSK 558/09, oraz z 2 marca 2012 r. II CSK 345/2011, Lex nr 3920367).

W świetle takiej oceny, co do zasady apelacja nietrafnie zarzuca, że dla skuteczności przelewu wierzytelności wekslowej wymagana była zgoda dłużników wekslowych, którzy podpisując weksel jako trasat (J. K.) i poręczyciel wekslowy - awalista (B. K.) wyrazili zgodę na zabezpieczenie wierzytelności z tytułu umowy kredytowej zawartej przez (...) sp. z o.o. z (...) S.A. w dniu 31 maja 1999 r. Z ustalonego stanu faktycznego Sąd I instancji wywiódł prawidłowy wniosek, że w niniejszej sprawie zostały spełnione wymagania dla skutecznego przeniesienia wierzytelności zabezpieczonej

hipoteką, wskazane przez przytoczone przepisy, w tym w szczególności przepis art. 326 ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych.

Zasadny okazał się natomiast zarzut naruszenia art. 68 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece przez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 150.000 zł wraz z odsetkami z ograniczeniem odpowiedzialności do nieruchomości położonej w P., gmina G., dla której Sąd Rejonowy w G. V wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą numer (...), która to kwota łącznie przekracza sumę hipoteki przymusowej kaucyjnej określonej na 150.000 zł.

Sąd Okręgowy przyznając odsetki ponad kwotę odpowiedzialności pozwanego wynikającą z ustanowienia przymusowej hipoteki kaucyjnej kierował się tym, że w przypadku zmniejszenia należności głównej, co nastąpiłoby np. w sytuacji częściowej spłaty wierzytelności przez dłużnika - (...) sp. z o.o., powód mógłby dochodzić pomniejszonej o częściową spłatę należności głównej oraz odsetek, przy czym kwota ta nie mogłaby przekroczyć łącznie 150.000 zł. Argumentacja ta nie jest trafna. Ustanowiona hipoteka przymusowa kaucyjna stanowiła zabezpieczenie należności wekslowej i została wpisana na rzecz pierwotnego wierzyciela - (...) S.A. na podstawie nakazu zapłaty wydanego z weksla w postępowaniu nakazowym. Jak podnosi sam apelujący, wierzytelność wekslowa zabezpieczona hipoteką, ma charakter abstrakcyjny i samodzielny. Nawet wadliwość czynności będącej podstawą wystawienia weksla nie ma wpływu na ważność zobowiązania wekslowego. Ewentualna spłata należności wekslowej, mimo zaspokojenia wierzyciela kredytowego, rodzi jedynie roszczenia między dłużnikami, nie wpływa zaś na ich odpowiedzialność wobec wierzyciela.

Przede wszystkim jednak, zgodnie z art. 68 ust. 2 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, hipoteka zabezpiecza wierzytelność do oznaczonej sumy pieniężnej. Jest to górna granica, do której odpowiada rzeczowo właściciel nieruchomości obciążonej hipoteką. Tylko w granicach tej sumy wierzytelność podlega zaspokojeniu z nieruchomości obciążonej. Jak trafnie podnosi apelacja, Sąd I instancji nie mógł zasądzić kwoty wyższej niż 150.000 zł ponieważ stanowi ona ograniczenie odpowiedzialności pozwanego z nieruchomości.

Wobec powyższego, Sąd Apelacyjny uznał, że na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zaskarżony wyrok w pkt. 1. winien być zmieniony w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie, gdyż zasądzone odsetki obok należności głównej wykraczają poza zakres odpowiedzialności pozwanego ograniczony kwotowo i w tym zakresie uwzględnił apelację oddalając powództwo co do odsetek ustawowych za opóźnienie, o czym orzeczono w pkt. 1 wyroku.

W pozostałym zakresie apelacja pozwanego (...) sp. z o.o. na podstawie art. 385 k.p.c. podlegała oddaleniu (pkt. 2 wyroku).

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przyjmując, że pozwany przegrał postępowanie przed Sądem II instancji, albowiem apelacja została uwzględniona tylko w odniesieniu do zasądzonych odsetek. Z tytułu kosztów postępowania apelacyjnego Sąd zasądził od pozwanego (...) sp. z o.o. w W. na rzecz powoda (...) kwotę 4050 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego obliczonych na podstawie § 2 pkt. 6 w zw. z §10 ust. 1 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z 22.10.2015 r. w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia apelacji (tekst jednolity DZ.U. z 2018 r., poz. 265).